

ска и тамъ ги предадоха на кавалериститѣ, които ги откараха въ града на безопасно мѣсто.

Вечеръта разпратихме наши постове подъ нашия връхъ да пазятъ две тѣснини, за да не би неприятельтъ да ни нападне съ изненада; и наистина, около полунощъ едно отдѣление черкези бѣ открито срещу нашата стража, която даде единъ залпъ, а черкезитѣ избѣгаха незабавно.

Останалото време отъ нощъта минахме спокойно.

Лагеръ при Княжеваць
21 VII 1876 г.
срѣда

Рано сутринъта воеводата ме изпрати съ рапортъ при г. Хорватовичъ. Намѣрихъ го въ града, на квартира до телеграфа. Следъ това се върнахъ на нашата позиция. Тукъ-тамъ почнаха да гърмятъ пушки, а около пладне, по-нагоре отъ насъ, при едно

— 47 —

село, наричано [въ оригинала неозначено б. С.], почна жестокъ пушеченъ огънь, защото турска конница налиташе на една дружина отъ нашата войска, която пазѣше това село. На турската конница дойде помощъ, нашитѣ изпратиха въ селото още две дружини помощъ; сега почна ужасно стреляне, та човѣкъ би помислилъ, че небето ще се провали. Видѣхме пакъ нѣколко роти турци да отиватъ на помощъ на тѣхнитѣ, после видѣхме единъ ескадронъ наша конница, придружаващъ четири наши орджия, които се настаняваха на една камениста висота по-горе отъ казаното село.

Пушечната стрелба не преставаше; малко мина, почнаха и нашитѣ орджия по турския лагеръ, който бѣше по-горе отъ *Поповъ ханъ*. Турцитѣ почнаха да отговарятъ отъ всички страни на нашата артилерия съ своитѣ орджия; нашитѣ гранати правѣха чудеса, докато тѣхнитѣ рѣдко нѣкоя се прѣска. Отъ орждейния и пушеченъ огънь нито нашитѣ, нито турцитѣ напреднаха. Едва привечеръ турцитѣ напустнаха заеманитѣ позиции и се оттеглиха пакъ въ лагера си при *Поповъ ханъ*. Мракътъ се спускаше. Само тукъ-тамъ

— 48 —

се чуваше нѣкоя пушка да гърмне, следъ което и това престана. Погледнахме турския лагеръ, гдето стотини огньове бѣха запалени или за да ни плашатъ или пъкъ наистина имаха много войска.

Нощъта ни премина спокойно.